

GEHEIM

Natuurlijk wist ik dat ik homo was, maar ik durfde er met niemand over te praten. Niet met mijn vader en moeder, niet met meester Maas en helemaal niet met mijn klasgenoten.

Soms was ik bang dat Arnold Munnik het wist.

‘Hé flikker,’ schreeuwde hij als ik bij trefbal iets stoms deed.

Arnold zei ook mietje tegen Wim Rodes, terwijl iedereen wist dat Wim verliefd was op Annie van Wieringen. Arnold keek je soms aan of hij door je heen kon kijken, alsof hij alles zag wat geheim was.

Ik vond het niet fijn om naast hem in de bank te zitten, maar ja, dat moest. De meester deelde de plaatsen in en daar was niets aan te veranderen.

Wij zaten in de zevende klas.

Het was twee jaar na de oorlog en alles begon een beetje normaal te worden.

Eigenlijk waren wij probleemgevallen.

Meester Maas wist niet wat hij met ons aan moest.

Daarom zaten we een jaar langer op school.

Tinus Dullaart moest volgens de meester naar de ambachtsschool. Daar leerde je voor timmerman of metselaar of misschien wel schoorsteenveger. Maar zijn vader, die notaris was, wilde dat hij naar het gymnasium ging.

Mijn vader wilde dat ook.

‘Victor kan goed leren, het kan best.’

‘Maar hij moet het ook willen,’ zei meester Maas. ‘Hij zit de halve dag te dromen en als hij niet droomt, zit-ie te kletsen. Hij zou het kunnen, maar hij kan zijn aandacht niet bij zijn werk houden. Volgens mij is hij absoluut niet geschikt voor zo’n zware opleiding.’

Mijn vader snapte het geloof ik wel een beetje.

Hij was niet zo streng als de vader van Tinus.

‘Probeer het, Victor,’ zei hij na het gesprek met de meester. ‘Een goede opleiding is zo belangrijk. Je grootvader en ik wilden zo graag leren, maar het kon niet. Wij moesten meteen na de lagere school gaan werken.’

De eerste geleerde in de familie leek me wel wat.

Maar ik was homo.

Wat moet je dan?

VREEMDE VOGEL

Soms dacht ik: iedereen kan het aan me zien. Die rare jongen die heel anders loopt dan andere jongens, die jongen met dat stomme brilletje op zijn neus en die nette kleren aan, die is niet normaal hoor. Dat is een mietje.

Ik keek naar mezelf in de ruiten van etalages.

Ik liep een beetje nuffig, alsof ik een meisje was dat wilde laten zien hoe mooi ze eruitzag.

Thuis was ik altijd aan het twijfelen wat ik aan zou trekken. Veel kleren had ik niet, maar alles moest bij elkaar kleuren. Ik zag het meteen als twee blauwen met elkaar vloekten.

Mijn moeder vond het lastig. Er waren nog haast geen kleren te krijgen.

Gek genoeg vond ik het ook opwindend als mensen me nakeken. Bijzonder.

BLIJE OUDERS

Mijn vader werkte nog steeds bij het bedrijf waar hij als jongen was begonnen. Nu had hij opslag gekregen en een betere baan. Hij kwam thuis met taart.

‘Met veel slagroom,’ zei hij. ‘En niet meer op de bon.’

Op zulke momenten gingen ze vaak over de oorlog praten. Over de Hongerwinter, toen we bijna niets te eten hadden.

‘Weet je nog, Victor,’ zei mijn vader een stuk taart snijdend, ‘van die gebakken bloembollen? Wat waren die smerig.’

‘En de gekookte suikerbieten,’ giechelde mijn moeder. ‘Weet je nog dat ik daar stroop van kookte op zo’n heel klein kachelkje?’ Natuurlijk wist ik dat, ook al dacht ik er niet meer aan.

Soms, als ik ’s avonds bijna in slaap was en opeens het geronk van een vliegtuig hoorde, brak het zweet me uit en begon mijn hart te bonken van angst. Dat was maar even. Ik wist meteen: de oorlog is voorbij. Ik schrok ook nog wel eens als er keihard gebeld werd of als iemand me onverwachts vastpakte. Dat was normaal, zei mijn moeder, dat had iedereen.

Mijn moeder hamsterde nog altijd. Ze kocht altijd extra en stopte de kelder vol met blikken soep en bonen.

‘We zijn gelukkige mensen,’ zei ze blij.

‘Jij zegt het,’ zei mijn vader, ‘en ik denk het.’

VERLIEFD

Mijn moeder zei altijd bibliotheek, maar het was de Leeszaal. Je kwam er boeken lenen en er was een leestafel waar je zo lang mocht zitten als je wilde. Stil, dat wel. Als je een woord zei of je stoel te luid verschoof, keek juffrouw Kuijk of je een misdaad had begaan. Ze controleerde ook welke boeken je had uitgezocht. Ik was dertien en mijn moeder had een briefje geschreven dat ik alles mocht lezen. Dat vond juffrouw Kuijk niet goed. ‘U maakt die jongen veel te wijs,’ had ze tegen mijn moeder gezegd. Ik vond het fijn om aan die stille tafel te zitten en een beetje rond te kijken. Juffrouw Kuijk leek heel ver weg, net als alle andere mensen. Meestal las ik een stukje in de boeken die ik had uitgezocht.

Behalve Wim Rodes ging niemand uit onze klas naar de Leeszaal. Bijna allemaal vonden ze lezen saai. Meester Maas las elke middag voor. Meestal verhalen die ik niet leuk vond. Avonturenverhalen over indianen die een raar krom taaltje spraken.

Op een middag toen ik in de Leeszaal boeken ging ruilen, kwam Wim met Annie van Wieringen naar buiten. Ze keken of ze werden betrapt. Wim deed of hij me niet zag en Annie kreeg een kleur. Ik kon zien dat ze verliefd op elkaar waren. Wim was wel leuk, maar Annie vond ik een saaie bleekscheet met stijve blonde krulletjes. Ik snapte niet wat Wim zo leuk aan haar vond.

Ik probeerde me in te denken hoe het was om verliefd te zijn

op een meisje. Op Thea Bos bijvoorbeeld die bij ons op de hoek woonde. Thea was dom maar aardig. Ze was lui en wel twee keer blijven zitten. Ze zag er veel ouder uit dan Annie. Ze had zelfs al borstjes.

Ik kwam er niet uit.